

Ur ”En liten bok om Hedesundavävarna”

Hedesunda idag (1990)

En jordbrusbygd vid Dalälven som blivit en stadsdel i Gävle

En bygd med starka traditioner och ett eget liv.

Där knatar många av bygdens ungdomar, flickor som pojkar, småglin såväl som tonåringar till Konsums klubbrum mitt i byn.

De går uppför den slitna trätrappan, in i det stora rummet i uthuslängans vindsvåning. Där står vävstolarna på rad. Där finns högarna med västfärgade garner, nystanen med varp, bänkarna där man kan slå sig ner, flera i rad för att väva.

Där stökar Birger.

Han lägger sig egentligen inte i, men finns där.

Där finns också Helena, som håller reda på barn, garner, tider – ja hela verksamheten.

Det är ett märkligt rum. På hösten och vintern och våren är det sig själv nog. Hela världen ryms där. Barnens fantasi får sitt utlopp. Bilderna växer fram. Vävarna blir längre, centimeter för centimeter.

Där är lek och støj och allvar.

Och arbete.

Skapande arbete.

Arbete som betalar sig.

När vävarna säljs får barnen själva merparten. Så ska det vara för däri ligger en del av Ramses Wissa Wassefs filosofi. Gör man något värdefullt får man också betalt.

Sen kommer sommaren i Hedesunda.

Då är det läger. Vävarläger. Vid Dalälvens strand.

Då flyttar barn och vävramar it i gräset. Då växtfärgar man garnerna i stora kärl som eldas med ved.

Man samlar växter, blandar brygder, kokar och sköljer – direkt i Dalälvens vatten.

Där är barnen från Hedesunda, de som vävt i många år och de som just börjat.

Ibland är där barn från andra delar av Sverige eller fåra grannländer.

Oftast finns där besökare som kommit för att hälsa på och studera. En del stannar några timmar, några dagar, kanske en vecka.

Lär sig varpa. Börjar väva på egen hand.

Fyller huvudet med idéer och uppslag, infall och inspiration.

Åker hem och börjar med vävning hemma. Improviserad vävning direkt i vävstolen. Som Birger och barnen i Hedesunda. Som Harraniavävarna i Egypten.

Kerstin Monk